ANA HUANG

KING OF GLUTTONY

KINGS OF SIN 6

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Playlist

Ariana Grande – 'We Can't Be Friends (Wait for Your Love)'

Sabrina Carpenter – 'When Did You Get Hot?'

Chase Atlantic – 'The Walls'

Austin Giorgio – 'Tennessee Whiskey'

Daniel Di Angelo – 'Lose Face'

Beyoncé – 'Haunted'

Troye Sivan – 'Strawberries & Cigarettes'

Ed Sheeran – 'Bad Habits'

Bebe Rexha – 'Self Control'

Kali Uchis – 'Moonlight'

Limi – 'The Best I Ever Had'

Chris Grey – 'Always Been You'

LANY – 'Dancing in the Kitchen'

Roop Kumar Rathod – 'Maula Mere Maula'

HOOFDSTUK 1

Maya

'We zijn fúcked. Hoor je me? Fucked! En niet op een goede manier, maar op een droge, glijmiddelloze, ogen-dicht-en-denk-aan-iets-andersmanier.'

'Is dat echt wat je doet als je slechte seks hebt? Want dat klinkt nogal tegenintuïtief.'

'Maya.' Ezra klonk gepijnigd. 'Alsjeblieft. Dit is een noodgeval.'

'Daar ben ik me van bewust.' Ik klemde mijn telefoon tussen mijn oor en schouder en pakte het flesje van de bovenste plank van het medicijnkastje van mijn ouders. 'Ten eerste, begin nooit meer over glijmiddel of het gebrek daaraan. Ten tweede, rustig aan. Ik heb een plan.'

'O, goddank.' Hij zuchtte opgelucht. 'Wat dan?'

'We halen alle producten van de pastalijn uit de schappen en we stellen een persbericht op dat we binnen twee uur naar buiten kunnen brengen. Hoe sneller, hoe beter.'

'Alle producten?' begon Ezra te sputteren. 'Maar de meldingen die binnenkwamen gingen alleen maar over de lasagne. Als we elk product van de lijn terugroepen, dan lijden we een ongelooflijk verlies…'

'Dat nog altijd minder erg zal zijn dan wanneer er op de lange termijn schade is als we de pastaproducten niet terugroepen. We weten nog niet waar de uitbraak is begonnen, maar de diep-

vriespasta komt allemaal uit dezelfde fabriek. Het laatste wat we willen, is dat we alleen de lasagne terugroepen en vervolgens meldingen binnenkrijgen van ándere producten. Dit draait om het vertrouwen en de gezondheid van de klant, niet om geld.'

Als de brandmanager van Singh Foods was het mijn prioriteit om de reputatie van het bedrijf te beschermen. Dat gold ook voor het managen van crisiscommunicatie – en een listeria-uitbraak bij ons populairste product werd zeker als een crisis bestempeld.

'Oké.' Ezra schraapte zijn keel. 'Dan zal ik het regelen. Ik zal een persbericht opstellen en je dat binnen een uur sturen.'

Op zijn grove taalgebruik en uitbarstingen na was Ezra geweldig in zijn werk als directeur communicatie, en daarom twijfelde ik niet aan hem voordat ik ophing.

Ik hield het flesje vast dat ik van mijn ouders had 'geleend' en glipte hun badkamer uit. Ondanks mijn kalme en geruststellende woorden over de telefoon, ging mijn hart tekeer alsof ik een marathon liep en bijna bij de finish was.

Ezra had gelijk. Het waren inderdaad veel producten die teruggeroepen moesten worden, maar ik had de CEO ervan overtuigd dat dit de beste aanpak was na de derde binnengekomen melding. Ik had mijn reputatie en mogelijk mijn baan ervoor op het spel gezet.

Als bleek dat de besmetting inderdaad beperkt bleef tot de lasagne en onze aandelenkoers na het persbericht niet omhoog zou gaan…

Mijn hart begon nog harder te bonken.

Néé. Ik had de juiste beslissing genomen. Ik kon het risico niet lopen dat er meer mensen ziek werden, alleen omdat ik het bedrijf geld wilde besparen.

Iets aan de uitbraak zat me dwars, maar ik kon mijn vinger er niet op leggen en dus schoof ik de gedachte voor nu aan de kant.

Ik had nog één item op mijn to-dolijst vanavond, dat niets met werk te maken had, en het was precies de afleiding die ik nodig had om een verder verschrikkelijke dag beter te maken.

Ik rende naar beneden en was bijna bij de keuken toen een

bekende verschijning me tegenhield. Ze legde haar handen op haar heupen en hield me staande met een achterdochtig gezicht.

Shit.

Vlug verborg ik het flesje achter mijn rug en plakte mijn onschuldigste lach op mijn gezicht. 'Hé, Diya.'

Diya was het hoofd van de huishouding van mijn familie. Ze had mij en mijn zussen praktisch opgevoed, wat betekende dat ze bekend was met al onze streken.

'Geef maar hier, Maya.' Ze stak haar hand uit, haar uitdrukking ernstig.

'Geef wat hier?'

'Hou maar op met die schijnheiligheid. Het feest van vanavond is erg belangrijk voor meneer en mevrouw Singh en ik laat jou geen roet in het eten gooien door een kinderachtige grap uit te halen bij die jongen.'

Ik onderdrukte een grimas toen ze 'die jongen' zei. 'Ik zou nooit iemand in de maling nemen, zelfs hem niet.' Ik legde mijn vrije hand op mijn hart. 'Ik ben leidinggevende bij een Fortune 500-bedrijf. Denk je nou echt dat ik tijd heb om kattenkwaad uit te halen bij onze eetgasten?'

Diya trok haar wenkbrauwen op en hield haar hand uitgestrekt. Ze zei niets.

Verdomme. Daar ging mijn afleiding.

Met tegenzin haalde ik het flesje achter mijn rug vandaan en legde het laxeermiddel in haar hand.

Ze klakte afkeurend met haar tong.

'Hij was er niet aan doodgegaan,' zei ik defensief. 'Het is een milde versie. Maar in het vervolg zou hij niet meer zo snel een uitnodiging voor een etentje van ons accepteren.'

Ondanks onze drukke agenda kwam mijn familie minstens twee keer per maand samen voor een etentje in het Westchesterlandgoed van mijn ouders. Traditie was belangrijk en mijn ouders hielden ons daaraan. Normaal gesproken keek ik uit naar de etentjes… tenzij híj was uitgenodigd.

'Aangezien jullie families al generaties lang bevriend zijn,

betwijfel ik dat.' Diya wuifde me weg naar de trap. 'Hup. Het etentje begint zo en je moeder krijgt nog een hartaanval als je zo gekleed aan komt zetten.'

Ik wist wel beter dan om ertegenin te gaan.

'Ook goed om jou weer te zien!' riep ik over mijn schouder. 'Op een dag gun je me wat lol!'

'Reken er maar niet op!' riep ze terug, maar ik hoorde de lach in haar stem.

De vlaag adrenaline van toen ik Diya tegen het lijf was gelopen doofde uit toen ik eenmaal in mijn kamer was. Het was lastig om mijn gedachten onder controle te houden als er niemand anders in de buurt was die me kon afleiden, en onmiddellijk dook ik op mijn snoepvoorraad in mijn nachtkastje af.

Ik was al door mijn favoriete chocoladebonbons heen sinds ik vandaag voor het eerst het nieuws van de eerste listeria-uitbraak hoorde, dus koos ik in plaats daarvan voor gummiwormen. Ik duwde er een in mijn mond.

Het is oké. Alles is oké. Het was niet alsof de reputatie van het familiebedrijf afhing van wat ík deed, of dat er tientallen miljoenen dollars op het spel stonden.

Als ik faalde, zou ik het mikpunt van spot worden en zouden businessschool-professors mijn naam als voorbeeld gebruiken van hoe je níét moest handelen. Mijn prestaties uit het verleden zouden er niet meer toe doen, mensen zouden alleen nog maar oog hebben voor mijn fouten.

Geen punt.

Ik troostte mezelf met nog een gummiworm en keek op mijn telefoon. Geen nieuwsalerts op de term 'Singh Foods'.

Oké. Ik liet de dubbele dosis suiker mijn zenuwen kalmeren. In dit geval was geen nieuws goed nieuws.

Geen nieuws is goed nieuws.

Ik herhaalde die mantra terwijl ik mijn spijkerbroek en T-shirt omwisselde voor een zijden jurk. Tegen de tijd dat ik klaar was met mijn haar en make-up had ik mijn hartslag omlaaggekregen tot een enigszins normaal ritme.

Ik had nog een uur tot het etentje en dus verliet ik mijn kamer en liep de trap af richting de serre.

De zonnige glazen serre was mijn favoriete kamer in het huis. Toen ik een tiener was, bracht ik hier uren door terwijl ik zat te lezen, mijn huiswerk deed en dagdroomde. Niemand kwam hier ooit naartoe, behalve om te schoonmaken, dus het was de perfecte plek.

Ik liet me in de kussens van de rieten bank zakken en wierp nogmaals een blik op mijn telefoon. Eén nieuwe e-mail van Ezra. Hij had me de ruwe versie van het persbericht gestuurd.

Ik las het door en stuurde hem toen mijn correcties. Dat waren er niet veel, want Ezra had het fantastisch gedaan.

Toch zat mijn maag in de knoop terwijl ik naar het groene landschap buiten staarde. Dit was niet hoe ik het laatste weekend voor Labor Day wilde doorbrengen. Ik zou iets met mijn vrienden moeten doen, niet een noodgeval op het werk oplossen voordat ik naar een etentje moest met een van mijn minst favoriete mensen op aarde.

Soms vroeg ik me af wat er zou gebeuren als ik simpelweg… weg zou gaan. Geen stress meer, geen slapeloze nachten of mezelf omhoogklauwen naar een onbekende bestemming.

Het klonk fijn, maar het idee om op te geven gaf me op een geheel andere manier de kriebels. Ik wist niet zeker wat mijn doel was, maar ik wist dat ik meer moest doen en meer moest zíjn. Als ik stil bleef staan, zouden mensen me inhalen en dat was onacceptabel.

Ezra reageerde in een recordtijd met een aangepast persbericht. Ik las het twee keer door en stuurde toen het noodlottige antwoord.

Goedgekeurd.

Ik legde mijn telefoon weg en wipte met mijn knie op en neer. God, ik kon wel wat chocolade gebruiken. Misschien…

'Verstop je je in je eigen huis? Dat is nogal triest, Sal.'

Mijn been bevroor terwijl elke spier in mijn lichaam strak kwam te staan.

Er waren niet veel dingen in de wereld die me een vecht-of-vluchtreactie bezorgden, maar die diepe, lome stem was er een van.

Ik hoefde me niet om te draaien om te weten wie het was.

Het was de fucking duivel.

HOOFDSTUK 2

Maya

In de media werd de duivel afgebeeld als een walgelijk wezen met klauwen, een rode huid en hoorns die het kwaad uitzenden in de wereld.

De media hadden het mis.

In werkelijkheid was de duivel lang met hoekige gelaatstrekken, perfecte tanden en een huid die het hele jaar door bruin was, waardoor het leek alsof hij net was teruggekomen van een strandvakantie in Frankrijk. Dik, stijlvol warrig, bruin haar verborg zijn hoorns en hij bewoog op een trage, zelfverzekerde manier, als iemand die het gewend was om alles op een presenteerblaadje aangeboden te krijgen.

Als je niet met hem was opgegroeid (wat ik wel was) of zijn levenslange kribbigheid, die hij goed wist te verbergen, nooit had meegemaakt (wat ik wel had), dan zou je misschien geloven dat hij een engel was in plaats van de reïncarnatie van Satan.

Gelukkig wist ik wel beter.

Helaas was ik de enige.

Lucifer, ook wel bekend als Sebastian Laurent, leunde tegen de muur en schonk me die halve grijns die hij alleen liet zien als we met zijn tweeën waren.

Hij was te slim om die aan anderen te tonen. Iedereen zag hem als de perfecte man, maar ik keek al dwars door zijn mas-

ker heen sinds we drie jaar oud waren, toen hij me expres liet struikelen tijdens een potje tikkertje en hij zelf de snoepprijs won.

Het was de eerste en de laatste keer dat ik huilde door een jongen.

'Ik verstopte me voor jou.' Ik negeerde dat koosnaampje, Sal, en glimlachte in plaats daarvan mierzoet naar hem. 'Ik wilde mijn eetlust niet bederven voor het eten.'

'Ga je altijd zo gastvrij om met een oude vriend?' Hij maakte een afkeurend geluid. 'Geen wonder dat je bedrijf in de problemen zit.'

Ik klemde mijn kaken op elkaar. Natúúrlijk zou hij elke kans aangrijpen om de crisis ter sprake te brengen. 'We zijn geen vrienden en dit heeft niets met werk te maken.'

'*Frenemies* dan.' Sebastian zette zich af van de muur en liep naar me toe. Hij bewoog zich elegant en losjes, alsof het hem een fractie van de energie kostte die anderen ervoor nodig hadden.

Hij plofte neer op de bank tegenover me en leek zich niets aan te trekken van mijn energie, die uitstraalde dat hij moest maken dat hij wegkwam en wat mij betrof in een meer vol vleesetende piranha's kon springen.

Sommige mensen waren gewoon zo blind.

'Dat zijn we ook niet,' zei ik koeltjes. '*Friend* maakt nog altijd deel uit van het woord *frenemy*.'

'Dat zeg jij, maar ik ken jou beter dan de meeste van jouw "vrienden".' Een veelbetekenend lachje trok aan de hoeken van zijn mond. 'Hoeveel snoepjes heb je al gegeten sinds het nieuws van de eerste binnengekomen melding?'

Verdomme.

'Geen.' Die leugen kwam er met gemak uit. 'Dat doe ik niet meer.'

Sebastian keek me doordringend aan. Zijn ogen waren amberkleurig, met hier en daar gouden vlekjes. In het licht van de ondergaande zon leken ze haast leeuwachtig.

'Leugenaar,' zei hij zacht.

Mijn huid kleurde rood. Mijn hart begon weer sneller te bonken, het ritme een luide drum in mijn oren terwijl we elkaar aanstaarden. De lucht knetterde door de vijandigheid die al jaren tussen ons kookte.

Ik haatte hem zo erg dat ik nauwelijks adem kreeg.

'Is er een reden waarom je blijft komen opdagen terwijl je niet gewild bent?' vroeg ik. 'Of geniet je er simpelweg van om me op de zenuwen te werken?'

'Ja en ja.'

Ik wou echt dat het me was gelukt met dat laxeermiddel. Alle gevolgen zouden het waard zijn geweest als ik hem had kunnen zien lijden.

'Je blijft maar vergeten dat ik uitgenodigd ben.' Sebastian leunde naar achteren, zijn ogen gevuld met koel vermaak. 'Ik ben hier niet onaangekondigd binnen komen stormen.'

'Je bent voor het eten uitgenodigd. Niet hier. Bij mij.' *Dit is mijn plekje*, voegde ik er haast aan toe, maar dat klonk te kleingeestig. Bovendien zou Sebastian nooit meer weggaan als hij wist hoe gek ik was op de serre.

'Je kunt elk moment gaan als je wilt.' Hij haalde zijn schouders op. 'Niemand dwingt je met mij te praten.'

'Ik was hier eerst. Ik ga nergens heen.'

'Ah.' Zijn mond plooide zich in een flauw lachje, een contrast met de verveelde uitdrukking op de rest van zijn gezicht. 'Dan lijkt het erop dat we ons in een impasse bevinden. *C'est dommage*.'

Oftewel: Dat is jammer.

Frans was niet mijn moedertaal, zoals bij hem het geval was, maar ik sprak de taal wel vloeiend dankzij mijn opleiding op een Zwitserse kostschool.

Ik slikte nog wat woorden in die ik in het Frans zou kunnen zeggen.

Dit was belachelijk. We waren twee volwassenen die zich gedroegen als kinderen, en dat gebeurde elke keer dat we bij elkaar waren. Hij bracht altijd het ergste in me naar boven.

Maar Sebastian was net 's werelds irritantste pauw. Hij snakte naar aandacht. Misschien zou hij me een plezier doen en verwelken als ik hem die ontzegde.

In plaats van hem nog meer aandacht te schenken, pakte ik mijn telefoon weer. Een stortvloed aan meldingen verscheen op het scherm en al mijn gedachten aan het onplezierige gezelschap verdwenen terwijl mijn hart tekeerging.

Het persbericht.

Het was gepubliceerd, en de media hadden zich erop gestort als vuur in een droog bos.

Toen ik vlug de koppen las, wist ik dat die alleen maar een beknopte versie van de feiten weergaven, dus dook ik op een hoekje van het internet af om te horen wat mensen er echt van vonden: de social media.

Mijn hart schoot in mijn keel toen ik 'Singh Foods' in de zoekbalk typte. Het onderwerp wás al trending, en elke minuut kwamen er nieuwe posts bij.

Er waren een paar cynische zeurpieten, maar over het algemeen waren de reacties overweldigend positief.

De klem om mijn hart kwam losser te zitten. Voor het eerst in uren waadde ik door het water in plaats van dat ik verdronk.

Ik sloot mijn socials af en opende mijn mail, waar ik vervolgens Ezra een bericht stuurde om hem op de hoogte te brengen van alles, en de rest van mijn berichten checkte.

De hele tijd zei Sebastian geen woord, maar de hitte van zijn blik brandde in mijn huid.

Nu de vlaag adrenaline afnam, was ik me er heel erg van bewust hoe stil het was, van de manier waarop mijn bloed door mijn aderen pompte en hoe zijn aanwezigheid elke molecuul in de ruimte in de fik zette.

Ik hoefde hem niet te zien om hem te vóélen.

Zwijgend. Nadenkend. Oordelend.

Ik staarde naar mijn telefoon en dwong mezelf om niet te gaan friemelen of iets te doen wat zou aangeven dat zijn blik een effect op me had.

‘Het is een goed persbericht.’ Zijn toon klonk onverschillig, alsof het een gedachte was die pas bij nader inzien bij hem op was gekomen. ‘Laat me raden. Je hebt je vader ervan overtuigd om de hele productlijn terug te roepen, omdat je bang bent voor kruisbesmetting. Vertrouwen boven winst. Precies zoals een brandmanager zou doen.’

Ik zei niets en drukte iets krachtiger dan noodzakelijk op de ‘verwijder’-knop van een of andere uitnodiging voor een feest.

‘Ik vat dat op als een ja.’ Sebastian gaapte. ‘Slim. Dat is ook wat ik zou hebben gedaan.’

‘Ik ben zo blij met jouw goedkeuring.’ Ik kon me niet meer inhouden. ‘Wat zou ik toch zonder moeten?’

Zodra de woorden mijn mond verlieten, had ik er al spijt van dat ik had gehapt, maar het was te laat. Ik ving een flits van triomfantelijkheid op in zijn ogen voordat hij opstond van de bank. Het was bijna tijd voor het etentje. Ik zou ook moeten vertrekken, maar ik stak nog liever mijn ogen eruit dan dat ik samen met hem wegging.

‘Het is me een waar genoegen om je te helpen,’ zei Sebastian overdreven. Hij pakte iets uit zijn zak en gooide het naar me. Ik ving het een fractie van een seconde voordat het me in mijn gezicht zou raken. ‘Graag gedaan.’

Ik hoorde hem lachen toen hij de serre verliet en het huis in verdween.

Ik wachtte totdat hij weg was voordat ik mijn vingers opende. Een in oranje folie gewikkeld pakketje lag in mijn hand.

Het was een chocoladebonbon.

~

Natuurlijk at ik de bonbon niet op.

Ik zag Sebastian er wel voor aan om me snoep te geven dat over de datum was, en de bonbon was overduidelijk een vorm van machtsvertoon. Een subtiele manier om me te laten weten dat hij dingen over mij wist die hij niet hoorde te weten, en om

me eraan te herinneren dat ik chocola nodig had tegen de stress omdat ik me midden in een pr-shitstorm bevond.

Ondertussen was hij in zijn nopjes met de positieve publiciteit omdat hij twee nieuwe Michelinrestaurants had toegevoegd aan het portfolio van de Laurent Restaurant Group, met daarbovenop een lovende rubriek in *The New York Times*.

Mijn familie bezat geen restaurants. Ons geld was afkomstig uit de opbrengst van diepvriesetenswaren en je kon geen Michelinster geven aan diepvrieseten.

Dat wist ik, maar toch wilde ik er een.

Ik geloof dat dat de ware reden was dat Sebastian me zo op de zenuwen werkte. Hoe hard ik ook werkte of hoeveel ik ook bereikte – persoonlijk, professioneel en academisch – hij zou me altijd het gevoel geven dat ik achterliep.

Ik haalde alleen maar tienen door me suf te studeren, en hij haalde een tien door alleen maar het klaslokaal binnen te wandelen nadat hij uit bed was gerold.

Ik was een *salutatorian*, oftewel de een-na-beste, hij was een *valedictorian*, oftewel de beste.

Ik won de International Marketing Excellence-award, en hij won die als eerste én er kwam bij hem meer over in het nieuws.

Het was om gek van te worden.

Ik wierp een blik op hem aan de andere kant van de eettafel. Hij was druk aan het praten met mijn jongere zusje Neha, en hij gedroeg zich als een normaal mens.

Het etentje was een halfuur geleden van start gegaan en de families Singh en Laurent waren samengekomen in de chique eetkamer van mijn ouders. Mijn vader zat aan het hoofd van de tafel, met mijn moeder aan zijn linkerkant en Sebastians vader, Michel, aan zijn rechterkant. Michels vrouw, Yvonne, roddelde met mijn moeder over het nieuwste schandaal binnen onze kringen, terwijl Neha's man zijn wijn naar binnen goot alsof dit zijn laatste maaltijd was. Mijn oma zat aan de andere kant van de tafel en haar uitdrukking was kalm terwijl ze alles in zich opnam. Ze droeg een simpele witlinnen blouse, die een

contrast vormde met de enorme druppelvormige smaragden in haar oren.

De enige persoon die ontbrak was mijn jongste zusje Priya, die op dit moment met haar vriendje op vakantie was op Bali. Ze vierden dat ze zes maanden samen waren, en dat was de reden dat mijn moeder geen stennis trapte.

Iedereen leek het fantastisch naar de zin te hebben, behalve ik en Sebastian, die recht tegenover me zat. Ook al lachte hij en had hij constant een glimlach op zijn gezicht, ik wist dat die nep was.

Als hij écht lachte, dan verschenen er rimpeltjes in zijn ooghoeken en klonk zijn lach een of twee decibel zachter dan nu. Hij zou zijn wijnglas niet zo stevig vastpakken of zich zo intens focussen op Neha, alsof hij iets te bewijzen had.

'Voordat we aan het hoofdgerecht beginnen, wil ik iedereen bedanken voor het komen vanavond.' Mijn vaders krachtige stem trok ieders aandacht naar het hoofd van de tafel.

Het werd stil in de kamer.

Mijn maag verkrampte in afwachting van wat er zou komen. Mijn vader had erop gehint dat hij vanavond 'groot nieuws' wilde delen, maar ik had geen idee wat het was, of op welke manier de Laurents erbij betrokken waren.

Ik wierp weer een blik op Laurent. Mijn hart haperde – hij keek al naar mij en zijn uitdrukking was onleesbaar.

Hij trok een wenkbrauw op en hief zijn wijnglas met een boosaardige grijns.

Ik perste mijn lippen op elkaar en focuste me op mijn vader.

Op eenenzestigjarige leeftijd maakte Neal Singh nog altijd een krachtige indruk in elke ruimte die hij binnenliep. Zijn haar was volledig grijs, maar zijn ogen en verstand waren nog net zo scherp als altijd.

'Ik weet dat jullie het allemaal druk hebben, maar ik heb nieuws dat ik graag zou willen delen en dat van belang is voor allebei onze families.' Ondanks zijn opgewekte toon was zijn lach gespannen. Het persbericht was goed ontvangen, maar de terugroepcrisis hing ons nog steeds als een donderwolk boven

het hoofd. 'Zoals jullie weten zijn Michel en ik al vele, vele jaren goede vrienden, maar we hebben nog nooit samen zakengedaan.'

'We hebben erover nagedacht,' voegde Michel eraan toe, 'maar de gelegenheid heeft zich nooit voorgedaan. Tot nu.'

Mijn nek prikte door een onheilspellend gevoel. Tegenover me fronste Sebastian, de grijns was verdwenen van zijn gezicht.

'Laten we ter zake komen, aangezien ik zeker weet dat iedereen wil eten voordat het koud wordt,' zei mijn vader. 'Het doet me veel deugd om aan te kondigen dat Singh Foods en de Laurent Restaurant Group zullen samenwerken aan een speciale lijn diepvriesmaaltijden. De expertise van…'

Een vreemd gezoem vulde mijn oren. Ik hoorde niet wat mijn vader verder nog zei, want dezelfde drie woorden bleven zich maar herhalen in mijn hoofd.

Wat. De. Fuck.

Zo'n model van een samenwerking tussen een groot en een klein bedrijf was niets nieuws. In de mode-industrie kwam het al vaker voor (grote merken die samenwerken met detailhandelaren om betaalbare producten in een gelimiteerde oplage op de markt te brengen), en dit model deed ook langzaam zijn intrede in de voedselindustrie. Maar wij? Samenwerken met de Laurent Restaurant Group? Dat zou hetzelfde zijn als Hermès en H&M in dezelfde winkel verkopen.

Sommige merken gingen goed samen, andere niet. En het ultraluxe *fine dining*-portfolio stond zo ver af van onze betaalbare supermarktproducten, dat we net zo goed allebei op een andere planeet hadden kunnen zitten.

Aan Sebastians op elkaar geperste lippen te zien was hij het met me eens.

'Is dit een idee of is de deal al rond?' Zijn stem verried niets. Die was glad en kalm, maar ik ving onder dat oppervlak een gevaarlijk randje op.

'De deal is rond.' Michel wierp zijn zoon een waarschuwende blik toe. 'Neal en ik hebben het er al maanden over.'

'Laten we er nog over praten…'

'Dit is niet het juiste…'

We spraken door elkaar heen, allebei even verontwaardigd. Sebastian en ik staarden elkaar kwaad aan voordat we ons weer omdraaiden naar onze vaders.

Niemand anders leek er al te veel aandacht aan te besteden, behalve mijn oma. Ze bekeek ons met een geïnteresseerde fonkeling in haar ogen terwijl ze op haar brood knabbelde alsof het popcorn was.

'Ik hoor dit nu voor het eerst, en ik ben de marketingmanager.' Sebastian was me voor met zijn reactie. Zijn stem klonk scherp, koel en helemaal niet zoals die normaal gesproken klonk. 'Met alle respect voor Singh Foods, er zijn bepaalde vormen van onverenigbaarheid die we eerst moeten oplossen – áls die al kunnen worden opgelost – voordat we zo'n drastische stap zetten.'

'En dit is niet de juiste tijd om zo'n grote samenwerking te starten,' voegde ik eraan toe. 'We kampen nog altijd met een… kwetsbare situatie.'

'Ons besluit staat vast,' zei mijn vader, zijn stem onwankelbaar. 'De samenwerking zal voor ons allebei financieel goed uitpakken, en als het ons lukt, zal het een enorme pr-prestatie zijn.'

'Het zal ook onze clientèle verbreden, doordat we een nieuwe doelgroep aanspreken,' voegde Michel eraan toe.

Sebastian leek daar geen genoegen mee te nemen. 'Maar…'

'Klaar nu,' zei de oudere Laurent op scherpe toon. 'Zoals Neal al zei, staat ons besluit vast.'

'We willen dit project versneld in gang zetten,' zei mijn vader. 'Ik weet uit betrouwbare bron dat Whitaker Farms een gelijksoortige samenwerking van plan is. Ze bevinden zich nog in een vroeg stadium, maar we moeten de aankondiging doen voordat zij dat doen, anders lijkt het alsof we ze kopiëren.'

Whitaker Farms was onze grootste rivaal. Ondanks het feit dat hun naam erg knus klonk, was hun CEO meedogenloos, en ze waren al twee jaar langzaam maar zeker ons marktaandeel aan het wegsnoepen.

'Whitaker is op zichzelf niet iets waar we ons zorgen om hoeven te maken,' zei Michel neerbuigend. Mijn vader wierp hem een scherpe blik toe, maar hij zei niets toen de andere man eraan toevoegde: 'Maar Neal heeft wel gelijk dat we snel te werk moeten gaan. De eerste op de markt is altijd in het voordeel. Dat is waarom het belangrijk is.'

'En wat houdt "versneld" in?' vroeg ik.

'We willen het voor de volgende maand aankondigen. Ik vertrouw erop dat we er tegen die tijd beter voor staan.' Mijn vader wierp me een veelbetekenende blik toe. Zijn stem was streng, onbuigzaam, en duldde geen tegenspraak.

Ik slikte mijn protest in en zakte verder weg op mijn stoel. Dat was een bevel: fiks het imago van ons bedrijf vóór de aankondiging, of anders…

Ik was niet bepaald blij met de samenwerking, maar ik had mijn vader nog nooit teleurgesteld. Dat zou ik nu ook niet doen. Zijn mening en de reputatie van onze familie betekenden meer voor me dan mijn persoonlijke ongemak.

Bovendien kon ik niet tegen een ouder lid van mijn familie ingaan, zeker niet in het bijzijn van anderen. Dat was gewoon niet gepast.

'We willen ons richten op een productlancering over negen maanden,' zei Michel. 'Deze nieuwe lijn moet in de schappen liggen voor de aandeelhoudersvergadering van volgend jaar.'

Sebastians ogen fonkelden. 'Dat is onmogelijk. Zo'n groot project…'

'Het is wél mogelijk, met de juiste mensen en middelen.' Michel leunde naar voren en vouwde zijn handen samen. 'Het is maar goed dat jij en Maya zulke sterke meningen over dit project hebben. Want als marketingmanagers voor onze bedrijven zullen jullie een belangrijke rol spelen bij de lancering van dit project.'

Een enorm gat opende zich in mijn maag. Het onheilspellende gevoel van eerder kwam terug en mijn ogen werden groot. 'En dat betekent?'

Hij kon toch niet bedoelen wat ik dacht dat hij bedoelde? Echt niet.

'Het betekent dat jij en Sebastian het aanspreekpunt voor dit project zullen zijn,' zei mijn vader. 'De komende negen maanden is het jullie prioriteit om hieraan te werken. Samen.'